

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2379	Τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης Τετάρτη τῆς Διακαινησίμου 5 Μαΐου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὑπόδειγμα Χριστιανῆς

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴ μνήμη τῆς μεγαλομάρτυρος ἁγίας Εἰρήνης. Μαζί της ἐορτάζουν καὶ πολλὲς γυναῖκες ποὺ φέρουν τὸ ὄνομά της. **Ἡ ἁγία Εἰρήνη** ἀρχικὰ λεγόταν Πηνελόπη. Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τὸν τέταρτο (Δ) μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, στὴν Περσία. Καταγόταν ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς Μαγεδῶνος, ἦταν μονάκριβη κόρη τοῦ σπιτιοῦ καὶ ξεχώριζε γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Ὁ πατέρας της λεγόταν Λικίνιος καὶ ἦταν βασιλίσκος, μικρὸς βασιλεύς, καὶ ἡ μητέρα της Λικινία.

Μὲ τὸν πλοῦτο ποὺ διέθεταν οἱ γονεῖς της, φρόντισαν νὰ μὴν τῆς λείψη τίποτε. Καὶ γιὰ ν' ἀποτρέψουν κάθε ἀνεπιθύμητη ἐπιρροὴ ἐπάνω στὴν διάπλασι τῆς μονογενοῦς θυγατέρας τους, ἀπὸ 6 ἐτῶν **τὴν ἀσφάλισαν κλείνοντάς τὴν σὲ ἓναν ἀπρόσιτο πύργο** μὲ μεγάλη πολυτέλεια μαζί μὲ 13 ὑπηρέτριές της. Τὴν διαπαιδαγώγησι καὶ μόρφωσί της εἶχαν ἀναθέσει σὲ ἓνα σοφὸ γέροντα **διδάσκαλο** ποὺ λεγόταν **Ἀπελλιανός**· εἶνε αὐτὸς ποὺ στὸ τέλος συνέγραψε καὶ τὸν βίον της.

Μιὰ μέρα ἡ Πηνελόπη **εἶδε ἓνα παράξενο ὄραμα**. Ἐνα περιστέρι μπῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ πύργου κρατώντας στὸ ράμφος του ἓνα κλαδὶ ἐλιάς καὶ τ' ἄφησε πάνω στὸ χρυσὸ τραπέζι τοῦ δωματίου. Κατόπιν ἦρθε ἓνας ἀετὸς κι ἄφησε στὸ ἴδιο τραπέζι ἓνα στεφάνι πλεγμένα λουλούδια, ποὺ κρατοῦσε στὰ νύχια του. Τέλος ἀπ' τὸ ἄλλο παράθυρο μπῆκε ἓνας μαῦρος κόρακας κι ἄφησε στὸ τραπέζι ἓνα φίδι. Βλέποντας αὐτὰ ἡ κόρη ἀποροῦσε καὶ συλλογιζόταν τί ἄραγε νὰ σημαίνουν; **Ῥώτησε τὸν Ἀπελλιανὸ** κ' ἐκεῖνος τῆς εἶπε: Τὸ περιστέρι εἶνε σύμβολο τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τὸ κλαδὶ τῆς ἐλιάς σημαίνει ὅτι θὰ βαπτισθῆς, θὰ γίνῃς Χριστιανὴ καὶ τότε θὰ βρῆς ἡ καρδιά σου τὴν εἰρήνη. Ὁ ἀετὸς, τὸ πουλὶ ποὺ νικᾷ ὅλα τ' ἄλλα καὶ πετᾷ πολὺ ψηλά, σημαίνει ὅτι θὰ ὑψωθῆς πνευματικά, θὰ νι-

κήσης τοὺς πειρασμούς, θὰ λάβῃς στεφάνι δόξης καὶ τιμῆς. Κι ὁ μαῦρος κόρακας μὲ τὸ φίδι συμβολίζουν τὰ βάσανα, τὶς θλίψεις, τὰ μαρτύρια ποὺ θὰ ὑποφέρῃς γιὰ νὰ εἰσέλθῃς στὴν αἰώνια δόξα... Αὐτὴ ἦταν ἡ **ἐξήγησι**.

Ἡ ζωὴ τῆς ἁγίας στὸ ἐξῆς, ὅπως βλέπουμε στὸ συναξάριο, εἶνε περιπετειώδης. Τὰ ὅσα ἀναφέρονται ἐκεῖ εἶνε παράδοξα καὶ γιὰ κάποιους μοιάζουν ἀπίθανα· **τίποτε ὅμως δὲν εἶνε ἀδύνατο** γιὰ τὸν παντοδύναμο Κύριο.

Λίγο μετὰ τὸ ὄραμα ποὺ εἶδε ἡ Πηνελόπη, ἡ θυγατέρα τοῦ βασιλίσκου Λικινίου, πίστεψε στὸ Χριστό, βαπτίσθηκε καὶ τότε ἄλλαξε καὶ ὄνομα· ἀπὸ **Πηνελόπη** ὠνομάστηκε **Εἰρήνη**. Τώρα τὸ κάρβουνο ἔγινε διαμάντι. Τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ δὲν τὴν ἤξερε κανεὶς· οὔτε ὁ πατέρας εἶχε μάθει ὅτι ἡ κόρη του ἔγινε Χριστιανή.

Ἀλλὰ στὸν κόσμον αὐτὸν τίποτα δὲν μένει κρυφὸ. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος καὶ ὁ λόγος του εἶνε ἀληθινός· δὲν ὑπάρχει κάτι κρυφὸ ποὺ νὰ μὴ φανερωθῆ (βλ. Ματθ.10,26). **Ὅλα λοιπὸν μιὰ μέρα θὰ γίνουν γνωστά**, ἔστω καὶ ἂν τώρα δὲν τὰ ξέρῃς ἡ ἀστυνομία, ὁ εἰσαγγελέας, ἡ σύζυγος ἢ ὁ σύζυγος (πόσα ἀλήθεια κάνουν ἄντρες χωρὶς νὰ τὰ ξέρουν οἱ γυναῖκες τους, καὶ πόσα κάνουν γυναῖκες χωρὶς νὰ τὰ ξέρουν οἱ ἄντρες τους!). **«Ἄδηλα καὶ κρύφια»** (Ψαλμ. 50,8. Μ. Παρασκ. ὄρθρ., ἀντίφ. ζ'). **Σκοτεινὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος**. Θεωρεῖς κάποιον ἅγιο, κ' εἶνε κακοῦργος· βλέπεις κακοῦργο, κ' εἶνε ἅγιος. Μυστήρια κρύβει ὁ ἄνθρωπος. Κι ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ κάνουν τὸ κακὸ, τὸ κρατοῦν σκεπασμένο, καὶ δὲν μετανοιώνουν, **δὲν τὸ ἐξομολογοῦνται** στὸν πνευματικὸ.

Μὰ ἡ ἁγία Εἰρήνη δὲν ἔκανε κανένα κακὸ. Βαπτίσθηκε. Ὑπάρχει καλύτερο ἀπὸ τὸ βάπτισμα; Κι ὅμως τὸ καλὸ αὐτὸ θεωρήθηκε κακὸ. Τότε τὸ νὰ γίνῃ κανεὶς Χριστιανὸς θεωρεῖτο ἔγκλημα. Τὸ ἔμαθε λοιπὸν ὁ πατέρας καὶ τὴν καλεῖ· –Λέγε, εἶσαι Χριστιανή; –Εἶμαι! Τότε ἐκεῖνος ἄφρισε ἀπ' τὸ κακὸ του. Τὴ μίσησε. Ὅσο ἀγαποῦσε προηγούμενως τὴν Πηνελό-

πη, τόσο μισεί τώρα την Ειρήνη. Ἀγρίεψε –μὴ μῆθηκε τὸν πατέρα τῆς ἁγίας Βαρβάρας– καὶ τί κάνει· φέρνει ἓνα ἄλογο, δένει τὴν κόρη ἀπὸ τὴν οὐρά του καὶ χτυπάει τὸ ἄλογο νὰ τρέξει, ὥστε οἱ πέτρες νὰ τὴν πληγώσουν καὶ νὰ πεθάνη. Καὶ τί ἔγινε, τὴ σκότωσε τὸ ἄλογο; Ὅχι. Εἶχε πιὸ πολὺ μυαλὸ ἀπὸ τὸν πατέρα! Πολλὲς φορὲς τὰ ζῶα εἶνε καλύτερα ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔνε μακριὰ ἀπ’ τὸ Θεό. Τὸ ἄλογο λοιπόν, ἀντὶ νὰ κάνη κακὸ στὴν ἁγία, κλώτσησε τὸν πατέρα, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ τὸν σκότωσε. Καὶ ἡ ἁγία; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε· ὅταν εἶδε νεκρὸ τὸν πατέρα τῆς, ἔκανε θερμὴ προσευχή· παρακάλεσε τὸ Θεό, καὶ **ὁ πατέρας τῆς ἀναστήθηκε!** Μετανόησε μάλιστα, πίστεψε στὸ Χριστό. Καὶ κοντὰ σ’ αὐτόν, λόγω τῆς θέσεώς του, πίστεψε καὶ βαπτίσθηκε πολὺς λαός.

Φαίνεται παράδοξο αὐτὸ ποὺ ἔκανε τὸ ἄλογο; Ξέρω **ἄλλο ἓνα παρόμοιο**. Σ’ ἓνα χωριὸ ἔνας βλάστημος εἶχε ζέψει τὰ βόδια νὰ ὀργώσῃ μὲ τὸ ἀλέτρι, καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὰ κεντοῦσε βλαστήμησε τὸ Χριστό. Ἀμέσως τὸ βόδι μούγκρισε, ἔσπασε τὸ ζυγὸ, καὶ ὤρμησε πάνω του νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὰ κέρατα! Μετὰ βίας κατῶρθωσαν οἱ ἄλλοι χωρικοὶ νὰ τὸν σώσουν.

Σώθηκε λοιπόν ἡ ἁγία ἀπὸ τὸ ἄλογο. Καὶ ἄρχισε νὰ κηρύττῃ σὲ διάφορα μέρη τὸ εὐαγγέλιο, σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους, ἐνώπιον βασιλέων καὶ ἀρχόντων. Ὑπέστη πολλὰ καὶ μεγάλα μαρτύρια, ἔφερε πλήθη ἀνθρώπων στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔτσι **τελείωσε τὴ ζωὴ τῆς**. Αὐτὴ ἦταν, πολὺ σύντομα, ἡ ἁγία Εἰρήνη.

* * *

Γεννᾶται, ἀδελφοί μου, τὸ ἐρώτημα· **σήμερον ὑπάρχουν κορίτσια σὰν τὴν ἁγία Εἰρήνη**, καθαρὰ, ἀμόλυντα, ἀγνά, κρυστάλλινα;

Ὑπάρχουν, ἀλλὰ λίγα. Ὑπάρχουν δασκάλες, καθηγήτριες, νοσοκόμες καὶ ἄλλων ἐπαγγελμάτων. Εἶνε νέες ποὺ ἔμειναν ἄγαμες γιὰ ν’ ἀφοσιωθοῦν ἐξ ὀλοκλήρου στὸ Θεό. Αὐτὲς συνεχίζουν τὸν βίον τῆς ἁγίας Εἰρήνης, καὶ γι’ αὐτὸ συναντοῦν ἐμπόδια ὅπως ἡ ἁγία.

Ὅταν ἓνα κορίτσι δεῖξῃ ὅτι ἀγαπάει τὸ Χριστὸ πάνω ἀπ’ ὅλα καὶ θέλῃ νὰ ζήσῃ **ἱεραποστολικὴ καὶ παρθενικὴ ζωὴ**, τότε συχνὰ οἱ γονεῖς καὶ ὅλοι οἱ γνωστοὶ τῆς ξεσηκώνονται νὰ τὴν ἐμποδίσουν, καὶ ἡ νέα αὐτὴ ὑφίσταται μεγάλη πίεσι. Ὅπως ἡ ἁγία Εἰρήνη, ἡ ἁγία Βαρβάρα καὶ ἄλλες ἅγιες μισήθηκαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους, ἔτσι συμβαίνει καὶ σήμερον, ὅπως γράφει τὸ Εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 10,21. Μάρκ. 13,12). Ἀντὶ νὰ χαροῦν, πενθοῦν καὶ ἀντιδροῦν μὲ μανία.

Ἄλλ’ ἄς ἀφήσουμε τὰ κορίτσια αὐτά, ποὺ

εἶνε ἄλλωστε ἐλάχιστα. Γιὰ ρωτήστε· **τὰ ἄλλα κορίτσια, τὰ πολλά, τί γίνονται;** πᾶνε καλὰ, ζοῦν εὐτυχισμένα, εἶνε χαρούμενα; Καὶ ποιὸς παρακαλῶ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴν κοινωνία ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν τύχη τους; Τί γίνονται τὰ ἄλλα κορίτσια; Ἐμένα ρωτᾶτε;

Πῆγα σ’ ἓνα χωριὸ ποὺ γιῶρταζε ἡ ἐκκλησία καὶ χτύπησαν οἱ καμπάνες. Μέσα στὸ ναὸ ἦταν λίγοι γέροι μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ κάτι ξένοι ποὺ εἶχαν ἔρθει. Κορίτσια; Οὔτε ἓνα. Ἐπὶ τῶν –Ποῦ εἶνε οἱ νέοι, τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ; –Διασκέδαζαν, μοῦ λένε· ἄρχισαν μόλις βασίλευσε ὁ ἥλιος καὶ μέχρι τις 3 - 4 τὸ πρωὶ γλεντοῦσαν, μέθυσαν, καὶ τώρα κοιμοῦνται. **Καμιά δὲν ἦρθε στὴν ἐκκλησία**. Ὡ κόσμε, ντουνα ψεύτη! Κ’ ἔπειτα ἀπορεῖς· Ὁ οὐρανὸς γεμάτος σύννεφα, μὰ σταλαγματιὰ δὲν πέφτει· γιατί δὲν βρέχει ὁ Μεγαλοδύναμος;...

Καὶ μόνο αὐτό; Τὸ ἄλλο; Ποιό; Τὸ εἶπαμε, μάλλιασε ἡ γλῶσσα μου· εἶνε **ἁμαρτία μεγάλη οἱ προγαμιαῖες σχέσεις**, δὲν πρέπει οἱ νέοι νὰ ζοῦν σὰν ἀντρόγυνα προτοῦ νὰ στεφανωθοῦν. Ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἐμποδίζουν τὰ λίγα καλὰ κορίτσια ν’ ἀκολουθήσουν τὴ ζωὴ τῆς ἁγίας Εἰρήνης, ποῦ εἶνε νὰ ἐνδιαφεροῦν; Ἐδῶ κανεῖς δὲν ἐμποδίζει –τί λέω–, ὅλοι σπρώχνουν στὸ κακό. Τὸ ἀποτέλεσμα; Θὰμποροῦσα μέχρι τὸ βράδυ νὰ σᾶς διηγοῦμαι περιπτώσεις.

Ἦρθε μιὰ κοπέλλα στὴ μητρόπολι μὲ κλάματα. –Θ’ αὐτοκτονήσω, λέει· ὁ ἄτιμος τόσον καιρὸ μὲ εἶχε ἔτσι, καὶ τώρα δὲν θέλει νὰ μὲ στεφανωθῇ. –Ποῦ ἦσουν, λέω, κορίτσι μου, ὅταν φώναζα «Μὴν ἀφήνετε πρὶν τὰ στέφανα κανένα νὰ σᾶς πλησιάσῃ»; Δὲν μ’ ἀκούσατε· τώρα τί θέλεις; –Νὰ τὸν φωνάξῃς. Καὶ τὸν φώναξα. Ὅταν ἦρθε γελοῦσε ὁ ἀναίσθητος. –Γελαῖς; τοῦ λέω· αὐτὴ θ’ αὐτοκτονήσῃ! –Ἔ, λέει, καὶ τί ἔκανα; Ἐκεῖ ἡ κοπέλλα **τὸν ἔφτυσε μπροστά μου**. –Φτοῦ σου, λέει· δὲν εἶσαι ἄντρας, δὲν εἶσαι τίποτα. –Γιατί; –Δὲν εἶνε μόνο αὐτό, πάτερ· μὲ πῆγε ὁ ἄτιμος τρεῖς φορὲς στὴν κλινικὴ κ’ ἔκανα ἔκτρωσι· **τρία παιδιὰ ἔρριξα**... Κ’ ἔπεσε κάτω καὶ σπαρταροῦσε σὰν τὸ ψάρι. Θεέ μου, πῶς δὲν φοβόμαστε τὴν ὀργή σου;

* * *

Ἀδελφοί μου, ἡ ἁγία Εἰρήνη εἶνε **ὑπόδειγμα**. Ὅσοι τιμοῦμε τὴ μνήμη τῆς, μὴ μείνουμε μόνο στὰ τυπικά· **ὡς τὴν μιμηθοῦμε** καὶ σήμερον ὅλοι, ἄντρες γυναῖκες, νέοι καὶ νέες. Αὐτὸς εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος ἑορτασμοῦ, ποὺ θὰ δώσῃ χαρὰ στὴν ἁγία στοὺς οὐρανοὺς καὶ θὰ δοξάσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2381	Τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου Λαρίσσης Σάββατο 15 Μαΐου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Θαυματοργὸς θεολόγος

Ἔχουν περάσει, ἀγαπητοί μου, κάποιες ἡμέρες ἀφ' ὅτου ἀκούσαμε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»· καὶ τώρα, μέσα στὴν πασχάλιο περίοδο, ἤλθε καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου.

Σήμερα ἐορτάζει ἡ **Λάρισσα**, ἡ πρωτεύουσα τῆς Θεσσαλίας ποὺ ἔχει πολιοῦχο τὸν ἅγιο Ἀχιλλίω, ἐορτάζει καὶ ἡ μικρὴ **νησίδα τῶν Πρεσπῶν** ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του καὶ διασώζει ἐρείπια μεγάλης βασιλικῆς ἐπ' ὀνόματί του.

Στοὺς ἁγίους ὅμως δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνάβουμε μόνο ἓνα κερί· ζητώντας τὴν προστασία τους ἄς πλησιάζουμε τὶς μορφές τους καὶ **ἄς γνωρίζουμε** τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἀγῶνες τους.

***

Ὁ ἅγιος Ἀχιλλίος ἐζησε καὶ ἔδρασε τὸν τέταρτο (Δ) αἰῶνα μετὰ Χριστόν, στὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Γεννήθηκε στὴ Μικρὰ Ἀσία· ἰδιαίτερη πατρίδα του εἶνε ἡ Καππαδοκία, ὅπου γεννήθηκαν καὶ ἄλλοι μεγάλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας (μέγας Βασίλειος, Γρηγόριος θεολόγος κ.ἄ.). Οἱ γονεῖς του ἦταν πλοῦσοι ἀλλὰ καὶ εὐσεβεῖς, καὶ σ' αὐτοὺς ὀφείλει τὴν κοσμικὴ μόρφωσι καὶ τὴν κατὰ Χριστόν κατάρτισί του. Εἶνε μεγάλο πρᾶγμα νὰ ἔχη κανεὶς **γονεῖς εὐσεβεῖς**, ποὺ ἀνατρέφουν τὰ παιδιά τους ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου.

Ὅταν ἐκεῖνοι πέθαναν, αὐτὸς ἦταν νέος ἀκόμη καὶ ἔγινε κληρονόμος σημαντικῆς περιουσίας. Ἄλλος στὴ θέσι του μπορεῖ νὰ φερόταν ὡς ἄσωτος υἱός. Ὁ ἅγιος Ἀχιλλίος μιμήθηκε τὸν ἅγιο Ἀντώνιο, τὸν συμπατριώτη του μέγα Βασίλειο, τοὺς ἁγίους ἀποστόλους καὶ πρὸ πάντων τὸν ἀκτῆμονα Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν· **μοίρασε ὅλη τὴν περιουσία του** στοὺς φτωχοὺς, τὰ διέθεσε ὅλα πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Νὰ σταματήσω στὸ σημεῖο αὐτό; Τὸ 1947-49 βρισκόμουν στὴ Λάρισσα ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς τοῦ Β' Σώματος Στρατοῦ. Ὁ διοικητὴς στρατηγὸς Καλογερόπουλος, βλέποντας ἐκεῖ τὰ ἐρείπια τοῦ παλαιοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλ-

λίου νὰ ρυπαίνωνται ἀπὸ ζῶα καὶ «δίποδα κτήνη», κατέβαλε προσπάθεια γιὰ νὰ κτισθῆ νέος ναὸς καὶ κάλεσε τοὺς πλουσίους τῆς πόλεως νὰ βοηθήσουν. Ἐλάχιστα ὅμως ἀνταποκρίθηκαν, κ' ἔτσι ὁ σημερινὸς λαμπρὸς **ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου Λαρίσσης**, πρὸς καταισχύνη τῶν φιλαργύρων τύπου Σάυλοκ, κατὰ ἓνα μέρος εἶνε κτίσμα ὄχι τῶν πλουσίων τῆς πόλεως ἀλλὰ τῆς πολιτείας, ἡ ὁποία γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἐπέβαλε φορολογία. Τί σχέσι ἔχουν τέτοιοι τύποι μετὰ τὸν ἐλεήμονα ἅγιο Ἀχιλλίω;... Ἄλλ' ἄς ἀντιπαρέλθουμε τὸ σκιερὸ αὐτὸ σημεῖο.

Ἀφοῦ μοίρασε ὅλη τὴν περιουσία του ὁ ἅγιος Ἀχιλλίος, ἐπιθύμησε νὰ ἐπισκεφθῆ πρῶτα τοὺς **Ἁγίους Τόπους**· συνοδευόμενος ἀπὸ ἄλλους πιστοὺς ἔφθασε ἐκεῖ καὶ προσκύνησε στὸν τόπο, ὅπου ἡ μὲν κακία τῶν Ἑβραίων ἐσταύρωσε τὸν Κύριο, ἡ δὲ ἀγάπη Ἐκείνου εἰργάσθη τὴν σωτηρία μας. Κατόπιν, καὶ μᾶλλον μετὰ τὸ διάταγμα τοῦ Μεδιολάνου (313 μ.Χ.), πῆγε προσκυνητὴς καὶ στὴ **Ῥώμη**, στοὺς τάφους τῶν ἁγίων ἀποστόλων.

Τότε στὴν καρδιά τοῦ νεαροῦ Ἀχιλλίου ἀναψε πόθος μεγάλος, νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς μιμητὴς τῶν ἀποστόλων. Ἦρθε στὴν Ἑλλάδα καὶ **ἄρχισε ἱεραποστολή**. Ἡ Θεσσαλία ἦταν ἀκόμη σχεδὸν εἰδωλοατρικὴ· ἐλάχιστοι ἦταν οἱ Χριστιανοί, καὶ ὁ ἅγιος Ἀχιλλίος ἀνέλαβε μεγάλη προσπάθεια γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμό της, σὲ σημεῖο ὥστε νὰ θεωρῆται δευτερός ἀπόστολος Παῦλος. Περιώδευσε ὅλη τὴν ἐπαρχία καὶ χάρις στὸ κήρυγμά του, πρὸ παντὸς δὲ στὸ παράδειγμά του κι ἀκόμη περισσότερο στὰ θαύματα ποὺ ἔκανε, λαὸς πολλὺς πίστευε στὸ Χριστό, βαπτίζοταν καὶ γκρέμιζε τὰ εἰδῶλα.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πέθανε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Λαρίσσης, κενώθηκε ὁ θρόνος, καὶ ὄλοι ζήτησαν νὰ γίνῃ αὐτὸς ἐπίσκοπος. Ἔτσι, «**ψήφω κλήρου καὶ λαοῦ**» ὅπως γινόταν τότε, ἀνῆλθε **στὸ θρόνο τῆς Λαρίσσης** ὁ ἅγιος Ἀχιλλίος.

Ἔδειξε ἐπιμέλεια καὶ φροντίδα τόσο στὴν **πνευματικὴ διαποίμανσι** ὅσο καὶ στὴν **κοινωνικὴ πρόνοια**. Περιώδευσε ὅλη τὴν ἐπισκοπὴ του λειτουργώντας καὶ κηρύττοντας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἔχτισε ναοὺς καὶ μοναστήρια, ὑπεράσπισε τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας, καυτηρίασε ἀταξίες, πολέμησε πλάνες καὶ αἱρέσεις.

Ἐπὶ πλέον δὲ **ἐπιτέλεσε θαύματα**. Καὶ ἀναφέρω **2 - 3** χαρακτηριστικὰ ἀπὸ τὸν βίο του.

✓ Ἡ Λάρισσα βρέθηκε σὲ **πολιορκία** ἀπὸ βαρβάρους. Ἡ βυζαντινὴ φρουρὰ ἦταν ἀσθενὴς καὶ ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα ἐπέκειτο ἄλωσις. Καὶ ἐνῶ τὰ γυναικόπαιδα ἔκλαιγαν καὶ οἱ στρατιῶτες εἶχαν χάσει τὸ θάρρος τους, ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος διανυκτέρευσε στὴν προσευχὴ καὶ τὸ πρῶτὸ κατὰ τρόπο θαυμαστὸ οἱ ἐχθροὶ ἐξαφανίστηκαν.

✓ Στὸ θεσσαλικὸ κάμπο συνέβη **ἀνομβρία**, ποὺ κράτησε μῆνες· ἡ γῆ ἔγινε σὰν τὸ κεραμίδι, τὰ δέντρα ξεράθηκαν, τὰ ζῶα ψοφοῦσαν, τὸν Πηνειὸ τὸν διάβαινε κ' ἓνα μικρὸ παιδάκι. Κι ὅταν ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος ἔκανε λιτανεία, ὁ οὐρανὸς γέμισε σύννεφα κ' ἔπεσε πλούσια βροχή.

✓ Τὸ 325 μ.Χ. ὁ μέγας Κωνσταντῖνος συνέκαλεσε τὴν **πρῶτη (Α') Οἰκουμενικὴ Σύνοδο** γιὰ τὴν αἵρεσι τοῦ Ἀρείου, καὶ συνήλθαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μέγας Ἀθανάσιος, ἅγιος Νικόλαος κ.ἄ.. Ἐκεῖ μὲ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα ἀλλὰ καὶ μὲ θαύματα (ὅπως τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος μὲ τὸ κεραμίδι) ἔλαμψε ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας. Ἐκεῖ καὶ ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ ἔκανε ν' ἀναβλύσῃ λάδι ἀπὸ μία πέτρα καὶ ἔδειξε ἔτσι τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου. Αὐτὰ σὲ κάποιους σημερινούς φαίνονται μυθῶδη καὶ ἀνάξια προσοχῆς, γιὰ τοὺς πιστοὺς ὅμως ἔχουν σημασία.

Ἐζησε ἐν συνεχείᾳ λίγα ἀκόμη χρόνια καὶ ὅταν, μετὰ ἀπὸ 35 χρόνια ἀρχιερατείας, προαισθάνθηκε τὸ τέλος, κάλεσε τοὺς κληρικούς του, εἶπε τὰ τελευταῖα του λόγια καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν οὐράνιο Πατέρα. Ἀπὸ τὸν **τάφο** του λένε ὅτι ἀνέβλυζε μύρο.

Τὰ ἱερά λείψανά του ἔχουν μιὰ ἄλλη ἱστορία. Στὴν ἀρχὴ ἔμειναν στὴν πόλι τῆς Λαρίσης, μέχρι ὅτου ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων Σαμουήλ κατέβηκε στὴ Θεσσαλία (985 μ.Χ.), κυριεύσει τὴ Λάρισσα, ἐρήμωσε τὴν πόλι καί, μετὰ τῶν θησαυρῶν ποὺ ἔκλεψε, ἐσύλησε τὴ λάρνακα τοῦ ἁγίου, πῆρε τὰ λείψανά του καὶ τὰ μετέφερε στὴ νησίδα τῶν Πρεσπῶν, ποὺ ἦταν τότε τὸ ὄρμητήριό του ἐναντίον τῶν Βυζαντινῶν. Ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ λίγο ἐπετέθη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος (956-1025 μ.Χ.), ἔγιναν μάχες σκληρὲς

μέχρι τὴν Ἀχρίδα, οἱ Βούλγαροι νικήθηκαν, ὁ τόπος ἐλευθερώθηκε· καὶ ὁ Βουλγαροκτόνος, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸ Θεὸ γιὰ τὴ νίκη κατὰ τοῦ Σαμουήλ, ἔχτισε στὴ νησίδα τὴ μεγάλη βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου.

Ποῦ εἶνε σήμερα τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου; Μέσα στὴν ἀνεμοζάλη τοῦ ἔθνους μας, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἔχουν χαθῆ. Ὁ καθηγητὴς Μουτσόπουλος, ποὺ ἐπὶ ἓνα μῆνα ἔκανε ἀνασκαφὲς στὴ νησίδα, πιστεύει ὅτι βρίσκονται κάπου ἐκεῖ σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι δὲν βρίσκονται ἐκεῖ, ἀλλὰ κάπου ἄλλοῦ, σὲ κάποια γωνία τῆς Βουλγαρικῆς χώρας ἢ κάπου πρὸς τὴ Σερβία. Ὁ Θεὸς δὲν τὸ φανέρωσε ἀκόμα, γιὰτὶ εἴμαστε ἀνάξιοι νὰ τὰ προσκυνήσουμε. Πιστεύω ὅμως, ὅτι κάποια μέρα θ' ἀνακαλυφθοῦν καὶ τότε ἡ χαρὰ ὄλων θὰ εἶνε μεγάλη. Ἄς εὐχηθοῦμε νὰ μὴν εἶνε μακριὰ ἡ ἡμέρα ποὺ κάποιος ἅγιος ἀσκητὴς μὲ ὄραμα θὰ πληροφορηθῆ τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονται.

* * *

Αὐτὴ μὲ λίγα λόγια εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου. Τὸ 1968, μετὰ ἀπὸ χίλια περίπου χρόνια, ἔγινε πάλι ἐπάνω στὰ ἐρείπια τῆς βασιλικῆς τῶν Πρεσπῶν ἀρχιερατικὴ λειτουργία. Τὸ μέρος αὐτὸ ἐγὼ τὸ ὀνομάζω **μικρὸ Μυστρά**. Ὅπως στὴ Μάνη ὑπάρχει ὁ Μυστράς, ποὺ δείχνει τὴν ἱστορία τοῦ γένους μας, ἔτσι καὶ τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ὁ Μυστράς τῆς Μακεδονίας μας. Ἡ μικρὴ αὐτὴ νησίδα, ὅπως καὶ τὰ σπήλαια, ποὺ ὑπάρχουν στὶς ὄχθες τῆς Μεγάλης Πρέσπας, καὶ παραπέρα ἡ Ἀχρίδα ποὺ ἦταν ἔδρα μεγάλης ἀρχιεπισκοπῆς, ἀποτελοῦν τὸ Μυστρά τῆς Μακεδονίας. Ὁ ὑπέροχος αὐτὸς τόπος ἀξίζει ν' ἀναδειχθῆ σὲ μιὰ ἔπαλξι, ἓνα φρούριο ἐθνικῶν ἀναμνήσεων καὶ παραδόσεων, ὥστε νὰ τονώνεται τὸ πατριωτικὸ καὶ ἐθνικὸ φρόνημα· γιὰτὶ ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε ἅγιος. Ἐπὶ πλέον στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ νησιοῦ θὰ ὑψώσουμε μεγάλο **σταυρό**, ποὺ θὰ φωνάζη «**Ἑλλάς, ἐν τούτῳ νικά!**».

Ἀκράδαντη πίστι μας εἶνε, ὅτι δὲν θὰ νικήσουν οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ὑλισταί· **θὰ νικήσῃ ἡ Ὁρθοδοξία**, ὁ τίμιος σταυρὸς, ἡ πίστι μας. Καὶ ἀπόδειξις εἶνε, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ συγκεντρώνει πλῆθος Χριστιανῶν προσκυνητῶν, ὅτι ἡ σπῖθα τῆς πίστεως δὲν ἔσβησε, ἀλλ' αὐτὴ θ' ἀναφλέξῃ τὸ φρόνημα, ὥστε τὸ ἔθνος μας ὄχι μόνο μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα νὰ γίνῃ ἔθνος χριστιανικὸ, ὀρθόδοξο, ἓνα νέο Βυζάντιο μὲ αἴγλη παγκόσμια, ποὺ θ' ἀκτινοβολῆ τὴ δόξα τοῦ ἐσταυρωμένου Λυτρωτοῦ· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2366

Ὁ Μέγας Κανὼν
Τετάρτη 14 Ἀπριλίου 2021 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ συνείδησι - εἰσαγγελεὺς

«Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ / ἀμάρτημα, οὐδὲ πρᾶξις, οὐδὲ κακία, / ἦν ἐγώ, Σωτήρ, οὐκ ἐπλημμέλησα / κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ προαίρεσιν, / καὶ θέσει καὶ γνώμῃ καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, / ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε» (Μ. Καν. δ'4).

Ὅ,τι λέγεται στὴν ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, ἔχει σημασία. Ὅλα τὰ τῆς λατρείας γίνονται μὲ τάξι καὶ ἀκρίβεια. **Σὰν ρολοὶ ἐργάζεται ἡ Ἐκκλησία μας.** Γι' αὐτὸ καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ λειτουργικὰ βιβλία λέγεται **Ὁρολόγιον τὸ Μέγα**, πού νομίζω πρέπει νὰ τὸ ἔχετε στὰ σπίτια ὅλοι· ὁ δὲ Συνέκδημος ἢ ἡ Σύνοψις εἶνε μία συντόμευσις, μία περιλήψις τοῦ Ὁρολογίου.

Σήμερα λοιπόν, ἡμέρα Πέμπτη τῆς Ε' (πέμπτης) ἐβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε νὰ ψάλλεται ἡ **ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Κανόνος.**

Τί εἶνε ὁ **Μέγας Κανὼν**; Εἶνε ἓνα ἐμπνευσμένο **ποίημα**, ἓνα μνημεῖο τῆς περιόδου τοῦ Βυζαντίου. Ὅπως ὁ γλύπτης παίρνει μάρμαρο, τὸ πελεκάει μὲ τέχνη καὶ ὑπομονή, τὸ κάνει ἄγαλμα καὶ λέμε ὅτι τὸ «φιλοτέχνησε», ἔτσι κι ὁ ποιητὴς τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ἀφοῦ προσευχήθηκε, πόνεσε, δάκρυσε καὶ κοπίασε, φιλοτέχνησε αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα.

Ποίος εἶνε ὁ **συγγραφεὺς** του; Εἶνε ὁ ἅγιος **Ἀνδρέας Κρήτης ὁ Ἱεροσολυμίτης**, πού ἤκμασε τὸν ἔβδομον αἰῶνα (660-740 μ.Χ.). Γεννήθηκε στὴ Δαμασκὸ, πέρασε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι, καὶ τέλος ἔγινε ἐπίσκοπος Κρήτης. Μία σημαντικὴ λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του εἶνε, ὅτι μέχρι τὴν ἡλικία τῶν 7 ἐτῶν δὲν εἶχε ἀκόμη μιλήσει, καὶ γι' αὐτὸ ἡ μητέρα του ἦταν θλιμμένη· γονεῖς πού ἔχουν τέτοια παιδιά, ξέρουν τὴν πικρία. Ὅταν ὅμως ἔγινε 8 ἐτῶν, ἄνοιξε τὸ στόμα του, καὶ κατόπιν πήγασε ποταμὸς θείας χάριτος. Μεγαλώνοντας ἔμαθε γράμματα, ἀπέκτησε ἐγκυκλοπαιδικὴ μορφωσι, προπαντὸς ὅμως μελέτησε τὴ Γραφὴ καὶ ἰδιαίτερος τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὅπως δείχνει καὶ τὸ ἔξοχο αὐτὸ ποίημά του.

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος ἔχει 144 «Χαῖρε», καὶ ὁ Μέγας Κανὼν ἔχει –μετρήστε– **250 τροπάρια!**

Μπροστὰ ἀπὸ τὸ κάθε τροπάριο, πού περιέχει κι ἀπὸ ἓνα σπουδαῖο νόημα, ἀκούγεται τὸ **«Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με»**. Θὰ μπορούσαμε, ἐὰν ἐγὼ εἶχα δύναμι κ' ἐσεῖς ὑπομονή, νὰ κάνουμε ἰσάριθμα σύντομα κηρύγματα καὶ νὰ ἐξηγοῦμε τὴ σημασία τους.

Ὁ Μέγας Κανὼν δὲν εἶνε παρὰ μία **δημοσία ἐξομολόγησις** τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Καταλάβατε; Ἐμεῖς ντρεπόμαστε νὰ ποῦμε τ' ἀμαρτήματά μας σὲ ἓνα πνευματικὸ πατέρα, πού εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ γίνη τάφος, ὅ,τι ἀκούση νὰ τὰ κρύψη βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιά του· ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ἔκανε δημοσία ἐξομολόγησι, ὅπως ἔκανε καὶ ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος μὲ τὸ περίφημο ἔργο του «Ἐξομολογήσεις». Ἀκούγοντας αὐτὰ ἂς προσπαθήσουμε κ' ἐμεῖς, ἂν δὲν ἔχουμε τὴν ταπείνωσι καὶ τὸ θάρρος νὰ ἐξομολογηθοῦμε δημοσίως –ποιὸς τολμάει νὰ πῆ· Ἀκούστε, ἀδελφοί, ἔκανα αὐτὰ κι αὐτά...;–, τοῦλάχιστον νὰ μᾶς ἀξιῶνῃ ὁ Θεὸς στὸν πνευματικὸ μας πατέρα **νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς.**

***

Σὲ ἓνα, λοιπόν, ἀπὸ τὰ τροπάρια αὐτὰ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας λέει τὰ ἑξῆς.

«Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ
ἀμάρτημα, οὐδὲ πρᾶξις, οὐδὲ κακία,
ἦν ἐγώ, Σωτήρ, οὐκ ἐπλημμέλησα
κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ προαίρεσιν,
καὶ θέσει καὶ γνώμῃ καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας,
ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε» (Μ. Καν. δ'4).

Θεέ μου, λέει μὲ ἀπλᾶ λόγια, **δὲν ὑπάρχει ἀμάρτημα, πού δὲν τό 'κανα.** Ἀμάρτησα ὅσο κανένας ἄλλος· καὶ μὲ τὴ γλώσσα, καὶ μὲ τὸ μυαλό, καὶ μὲ τὴν καρδιά μου.

Ὅποιος τ' ἀκούση σκανδαλίζεται. Πῶ πω, θὰ σκεφτῆ, τί μέγας ἀμαρτωλὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἅγιος! δὲν τὸ φανταζόμουν... Ἀλλὰ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας (ὅπως καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς

Κλίμακος - βλ. ήμέτ. βιβλίο Τί θα μάς σώση, Φλώρινα 2015², σσ. 169-176), γίνεσαι δύτης· βυθίζεται μέσα στην καρδιά και άνιχνεύει τὰ βάθη της. Καὶ **ἔχει μιὰ ζυγαριὰ φαρμακείου!** ζυγίζει τὰ πάντα μὲ ἀκρίβεια καὶ αὐστηρότητα. Γι' αὐτὸν ἁμαρτία δὲν εἶνε μόνο ἡ κακὴ πρᾶξις καὶ ὁ κακὸς λόγος· ἁμαρτία εἶνε καὶ ἡ κακὴ σκέψις ποὺ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό, καὶ τὸ πονηρὸ κίνημα ποὺ θροῖζει στὴν καρδιά, καὶ ἡ δόλια πρόθεσις ποὺ λουφάζει. Ἔ, καὶ γι' αὐτὰ κλαίει ὁ ἅγιος Ἀνδρέας! κλαίει ἐκεῖνος γιὰ μιὰ σκέψις ὅσο δὲν κλαίμε ἐμεῖς γιὰ μιὰ πορνεία καὶ μοιχεία. **Ἐκεῖνος** ἔκλαιγε γιὰ ἕνα πονηρὸ λογισμό, κ' **ἐμεῖς** δὲν κλαίμε γιὰ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα. Νά ἡ διαφορά μας.

Ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ λόγος του ὅτι «Δὲν ὑπάρχει ἁμάρτημα ποὺ δὲν τὸ 'κανα». Ἀκοῦτε **συναίσθησι**; Μιλάει κι αὐτὸς ὅπως ὁ ἅγιος Ἰωάννης στὴν Κλίμακα, ἐκεῖ ποὺ κάνει λόγο γιὰ μιὰ φοβερὴ **φυλακὴ καταδίκων** (λόγ. Ε' περὶ μετανοίας, ε'), ἀνθρώπων δηλαδὴ ποὺ ζοῦσαν σὲ βαθειὰ μετάνοια. Καὶ στὸ ἐπόμενο τροπᾶριο ὁ ἅγιος Ἀνδρέας λέει: «Ἐντεῦθεν καὶ κατεκρίθη» (δ'5). Ἐπειδὴ, λέει, ἔχω ὑπ' ὄψιν αὐτὰ τ' ἁμαρτήματά μου, **μόνος μου δίκασα τὸν ἑαυτό μου**. Ἔχω, λέει, καταδικαστῆ.

Ἀπὸ ποιὸν καταδικάστηκε; ἀπὸ δικαστῆ, ἀπὸ εἰσαγγελέα; Οἱ εἰσαγγελεῖς τοῦ κόσμου δὲν εἶνε τίποτα· ὑπάρχει ἄλλος φοβερὸς εἰσαγγελεὺς. Ποιός; **Ἡ συνειδήσις!** Καταδικάστηκε, λέει, «*ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως*», ἀπὸ τὴ συνειδήσι μου. Καὶ συνεχίζει: «*ἣς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον*». Δὲν ὑπάρχει, δηλαδὴ, τίποτε πιὸ τυραννικὸ ἀπὸ τὴ συνειδήσι μας. «*Κριτὰ, λυτρωτὰ μου καὶ γνῶστα, φεῖσαι καὶ ῥῦσαι καὶ σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου*». Λυπήσου, Κύριέ μου, γλύτωσε καὶ σῶσε με τὸν δοῦλο σου (ἐ.ά.).

***

Γιὰ τὴ συνειδήσι κ' ἐδῶ ὁ λόγος, ἀγαπητοί μου. Δυὸ πράγματα μὲ πείθουν, εἶπε ἕνας φιλόσοφος, ὅτι ὑπάρχει Θεός· ✓ πάνω ἀπὸ μᾶς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ – «*οἱ οὐρανοὶ δημιουργοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα*» (Ψαλμ. 18,2)· ✓ καὶ μέσα μας ἡ συνειδήσι. **Τί εἶνε ἡ συνειδήσι;** Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δὲν πνίγεται. Κάνεις τὸ καλό; ἀηδόνια κελαηδοῦν γιὰ σένα. Κάνεις τὸ κακό; θὰ ζῆς μιὰ μικρὴ κόλασι. Καὶ σὲ μεγάλους ἐγκληματίες ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ξυπνάει μέσα τους ἡ συνειδήσι, καὶ τότε...

Δύο - τρία **παραδείγματα** καὶ τελείωσα.

● Ὅπως ξέρουμε, ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ εἶχαν δύο παιδιά, τὸν Κάιν καὶ τὸν Ἄβελ. Ἀλλὰ **ὁ Κάιν** φθόνησε τὸν Ἄβελ καὶ τὸν σκότωσε χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανεῖς· ἄνοιξε λάκκο καὶ τὸν ἔθαψε. Ἦσύχασε; Ποῦ νὰ ἡσυχάση! Ἄκουσε τὴ φωνὴ

τοῦ Θεοῦ – **Κάιν**, ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός σου;... «*Στένων καὶ τρέμων*» ἦταν «*ἐπὶ τῆς γῆς*» (Γέν. 4,12), ἔτρεμε σὰν τὰ φύλλα ὅταν φυσᾷ ἄνεμος. – Προτιμότερο νὰ πεθάνω, εἶπε· δὲν ὑποφέρω, πάρε με, Θεέ μου. – Ὅχι, θὰ μείνης γιὰ ν' ἀκοῦς τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως. «*Ἐντεῦθεν κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἣς οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ βιαιότερον*».

● Ἄλλο ἕνα παράδειγμα. Στὴν ἱστορία τοῦ Βυζαντίου ἀναφέρεται ὅτι **ὁ Κώνστας Β'** (629-668 μ.Χ.), σκότωσε τὸν ἀδελφὸ του καὶ ἔγινε βασιλιάς. Τί νὰ τὸ κάνη ὁμως; Ξυπνοῦσε τὴ νύχτα, ἔβλεπε σὲ ὄπτασιὰ τὴ σκιά τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ κρατᾷ ἕνα ποτήρι γεμάτο αἷμα ποὺ ἄχνιζε καὶ νὰ τοῦ λέρη· Ἀδελφέ, πιὲς τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου! (βλ. ήμέτ. βιβλίο Εἰκόνες καὶ πραγματικότητες τ. Α', Ἀθῆναι 1957, σσ. 70-71. Ἐκ τοῦ βιβλίου Ἥλια Μηνιάτη, Διδαχαὶ καὶ λόγοι, ἔκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1991, σσ. 122 κ.έ.). Δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ ἡσυχία. Βγῆκε ἀπὸ τ' ἀνάκτορα καὶ τριγυρνοῦσε, σὰν τοὺς τουρίστες. (Καὶ σήμερα πολλοὶ δὲν μποροῦν νὰ καθήσουν μέσα καὶ γυρίζουν ἔξω. Αὐτὸ εἶνε τὸ βαθύτερο αἷτιο τοῦ τουρισμοῦ. Ἄλλοτε τὸ σπίτι ἦταν παράδεισος, τώρα ἔγινε κόλασι). Καὶ ὁ Κώνστας πήγαινε μέσα στὰ δάση, μὰ νόμιζε πὼς καὶ τὰ φύλλα τῶν δέντρων καὶ τὸ ἀεράκι καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ ἔλεγαν· Ἐγκληματία!... Ἦταν δυστυχισμένος.

Καὶ ἄλλα παραδείγματα θὰ μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε, ποὺ δείχνουν ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ βασανιστικὸ ἀπὸ τὴς **τύψεις τῆς συνειδήσεως**.

● Θυμᾶμαι κ' ἐγώ, ὅταν ἤμουν μαθητῆς στὴ Σύρο 17 χρονῶν παιδί καὶ τελειώναμε τὸ γυμνάσιο (τὸ σημερινὸ λύκειο). Εἶχαμε σοφοὺς καθηγητὰς – αἰωνία ἡ μνήμη τους. Ἔνας καθηγητῆς λοιπὸν ἀποχαιρετώντας μας εἶπε: «Παιδιά μου, μιὰ εὐχὴ σᾶς δίνω· **νὰ μὴ σᾶς ἐλέγξη ποτέ ἡ συνειδήσι σας!** Εἶνε αὐτὸ ποὺ λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅτι Προτιμότερο νὰ σὲ κεντήση σκορπιός παρὰ νὰ σὲ κεντήση ἡ συνειδήσι σου. Σᾶς κέντησε ποτέ σκορπιός; Ἐμένα μὲ κέντησε· εἶνε φοβερὸς ὁ πόνος.

***

Καὶ ἂν συμβῆ νὰ μᾶς κεντήση ἡ συνειδήσι; τί, πρέπει **ν' ἀπελπιστοῦμε;** Ὅχι, ἀδελφοί μου. **Ἐπάρχει ἡ μετάνοια!** ποὺ καθαρίζει καὶ ἀνακουφίζει τὴ συνειδήσι. Γι' αὐτὸ ἄνθρωποι ποὺ ἐξωμολογήθηκαν εἶπαν· Ἐλάφρωσα!... Ἄν λοιπὸν νιώθης νὰ σὲ ἐλέγξη ἡ συνειδήσι, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ μας ποὺ καλεῖ: «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Ματθ. 11,28).

Εἶνε ὠραῖες οἱ ἀκολουθίες αὐτές, μὰ πιὸ ὠραῖο τὸ **νὰ γίνουμε ἀληθινοὶ Χριστιανοί.**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2368	Προηγιασμένη θεία λειτουργία Τετάρτη πρὸ τῶν Βαΐων 21 Ἀπριλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

“Ένα κεράκι στὸ σκοτάδι!

«Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι» (λειτ. Προηγιασμ. δώρων)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, στοὺς ναοὺς τελεῖται ἡ **Λειτουργία τῶν προηγιασμένων δώρων**.

Ὄνομάζεται ἔτσι διότι τώρα τὰ εἶδη τῆς θείας εὐχαριστίας, ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος, εἶνε ἀγιασμένα ἀπὸ πρὶν, εἶνε **προ-αγιασμένα**. Ὁ ἱερεὺς στὰ χέρια του κρατᾶει σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ.

Γιατί γίνεται αὐτό; Διότι, σύμφωνα μὲ τὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας, τώρα θεία λειτουργία γίνεται μόνο Σάββατο (τοῦ Χρυσοστόμου) καὶ Κυριακῇ (τοῦ μεγάλου Βασιλείου)· τίς ἄλλες ἡμέρες ὄχι. Γιατί; Διότι ἡ λειτουργία, ἰδίως τῆς Κυριακῆς, ἔχει χαρακτήρα χαρμόσυνο, ἀναστάσιμο· «αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ» (Ψαλμ. 117,24)· οἱ ἡμέρες τῆς Τεσσαρακοστῆς ὁμως εἶνε περίοδος πένθους.

Ἡ προηγιασμένη λειτουργία δίνει ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα· **Πόσες φορές νὰ κοινωνοῦμε;** μία; δύο; τρεῖς; τέσσερις; μία τὸ μῆνα; μία τὴν ἑβδομάδα; Καὶ ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ στόμα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀπαντᾷ· **Εἶσαι ἕτοιμος;** (νιώθετε τί σημαίνει «ἕτοιμος»);· εἶσαι ἕτοιμος; **κοινωνὰ κάθε μέρα;** δὲν εἶσαι ἕτοιμος; μὴ κοινωνήσης οὔτε τὴ Λαμπρῇ! Αὐτὸ εἶνε τὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας. Κ' ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ κοινωνοῦν τακτικά, ὄχι μόνο τὴν Κυριακῇ ἀλλὰ καὶ ἐνδιαμέσως τῆς ἑβδομάδος, γι' αὐτὸ οἱ πατέρες ὥρισαν, νὰ τελῆται προηγιασμένη τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Παρασκευῇ.

Διαφέρει ἡ λειτουργία αὐτὴ ἀπὸ τίς ἄλλες κυρίως στὸ ὅτι τὰ τίμια δῶρα εἶνε ἤδη ἀγιασμένα. Διαφέρει ὁμως καὶ ἄλλοῦ, καὶ μάλιστα ἐκεῖ ποὺ ὁ ἱερεὺς βγαίνει στὴν ὠραία πύλη κρατώντας ἀναμμένη λαμπάδα καὶ θυμιατό, σφραγίζει - σταυρώνει τὸ λαὸ καὶ λέει· «*Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι*», δηλαδή· τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ λάμπει - φωτίζει ὅλους. Ἐπ' αὐτοῦ, ἀγαπητοί μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ πολὺ λίγες λέξεις.

***

Φῶς! Τὸ φῶς εἶνε ἓνα λαμπρὸ δημιούργη-

μα τοῦ Θεοῦ. Τὸ φῶς διακρίνεται σὲ δύο εἶδη· ὑπάρχει ὑλικὸ φῶς, καὶ πνευματικὸ φῶς.

• **Τὸ ὑλικὸ φῶς.** Ποιὸ εἶνε τὸ ὑλικὸ φῶς; Ἔχουμε πολλὰς **πηγὲς φωτός**, ἀπὸ τίς μικρότερες ἕως τὴ μεγαλύτερη. Νὰ μερικές τέτοιες πηγές·

• Ὅσοι εἴμαστε ἀπὸ χωριὰ καὶ ζήσαμε σὲ ἀγροτικὸ περιβάλλον, βλέπαμε κάποτε τὴ νύχτα μερικὰ μικρὰ φωτάκια μέσα στὸ σκοτάδι. Τί ἦταν; Ὑπάρχουν ὠρισμένα μικρὰ ἔντομα μὲ φτερὰ ποὺ ἡ οὐρά τους ἐκπέμπει φῶς! Αὐτὰ λέγονται **πυγολαμπίδες** - ἄς μὴν τὸ μεταφράσω, γιατί ἡ μετάφρασι εἶνε κακόηχη.

• Σὲ στάνες κτηνοτρόφων πάνω στὴν Πίνδο δὲν ὑπῆρχε ρεῦμα γιὰ νὰ φωτίζονται καὶ -τὸ εἶδα αὐτό- ἄναβαν **δαδιά**. Τώρα πιά πάει τὸ δαδί... Ἄν καὶ πρὶν λίγα χρόνια σὲ μερικὰ φτωχὰ σπιτία τῆς πόλεως, ποὺ ἔμεναν κάτι γέροι ἐγκαταλελειμμένοι, τοὺς βρῆκα νὰ φωτίζονται μὲ δαδιά. (Σήμερα ἀπὸ τὴ μιά μεριά ὑπάρχει πλοῦτος ἄφθονος κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεγάλη φτώχεια).

• Φῶς λοιπὸν ἡ πυγολαμπίδα, φῶς τὸ δαδί, φῶς ἐπίσης τὸ **καντήλι**, ἡ ἱερὰ κανδήλα, ποὺ καίει ἀγνὸ λάδι. Πολλοὶ ὅπως π.χ. οἱ παλαιομερολογίται δὲν θέλουν στίς ἐκκλησίες ἠλεκτρισμό. Καὶ στὸ Ἅγιο Ὅρος δὲν ἔχουν φῶτα ἠλεκτρικά, μόνο καντήλια μὲ λαδάκι τῆς ἐλιάς.

• Γνωστὲς εἶνε ἐπίσης οἱ λάμπες ποὺ καῖνε **πετρέλαιο**· ἀκόμη καὶ σήμερα εἶνε χρήσιμες.

• Στὰ νεώτερα τέλος χρόνια βρέθηκε ὁ σημερινὸς τρόπος φωτισμοῦ μὲ τὸν **ἠλεκτρισμό**. Θαυμαστὴ ἐφεύρεσι· μ' ἓνα κουμπί, ταχύτατα σὰν ἀστραπή, ἔρχεται ἐδῶ τὸ φῶς τρέχοντας μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα ἐπάνω στὰ σύρματα. Μυστήριον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

• Ὅλα ὁμως αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτα μπροστὰ στὸ φῶς ποὺ ἐκπέμπει ὁ **ἥλιος**. Καὶ μόνο ὁ ἥλιος ἀρκεῖ· κηρύττει ὅτι ὑπάρχει Δημιουργός! Ποιός καὶ πῶς τὸν ἄναψε ἐκεῖ ψηλά, νὰ στέλνῃ δισεκατομμύρια κιλοβάτ, ὥστε νὰ φωτίζεται νὰ θερμαίνεται καὶ νὰ τρέφεται ἐπὶ χιλίε-

τίες ἢ γῆ δωρεὰν παρακαλῶ! Ὁ πλανήτης μας ζῆ μέσα σὲ ἓνα φωτόλουτρο. Μόνο μία φορὰ ὁ ἥλιος συνέστειλε τὶς ἀκτίνες του καὶ ἐπὶ τρεῖς ὥρες ἀρνήθηκε νὰ στείλῃ τὸ φῶς του. Πότε; Τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ὅταν οἱ Ἑβραῖοι σταύρωσαν τὸ Χριστό. «Γενομένης ὥρας ἔκκτης σκοτός ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης» καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἑσταυρωμένου «Ἐλωὶ Ἐλωὶ, λιμᾶ σαβαχθανί!»; «τοῦτ' ἔστι, Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;» (Μάρκ. 15,33-34. Ματθ. 27,46). Ντράπηκε ὁ ἥλιος γιὰ τὸ ἀνοσιούργημα. Καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει «Φριξον, ἥλιε» (ἀπόστ. αἰν. Μ. Πέμ.).

• Ἀπὸ τὰ οὐράνια σώματα, μετὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, φῶς γλυκὸ ἐκπέμπει ἡ **σελήνη**. Τώρα μάλιστα πλησιάζει ἡ πανσέληνος καὶ θὰ ἐορτάσουμε τὸ Πάσχα· διότι, ὅπως ξέρετε, τὸ Πάσχα τὸ ἐορτάζουμε μετὰ τὴν ἑαρινὴ ἰσημερία καὶ τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν πανσέληνο.

• Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ὑλικοῦ φωτὸς ὑπάρχει καὶ τὸ **πνευματικὸ φῶς**. Ποιό λέγεται πνευματικὸ φῶς; Πνευματικὸ φῶς εἶνε ἡ **γνώσις**, ἡ ἀνθρωπινὴ γνῶσις· ἡ διδασκαλία, τὰ βιβλία σοφῶν συγγραφέων, τὰ **σχολεῖα** καὶ τὰ **πανεπιστήμια** ποὺ τώρα πλήθουν. Θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεός, γιατί γέμισε ὁ τόπος πανεπιστήμια ἀλλὰ καὶ ... ὑπερηφάνεια - ἐγωισμὸς. Ἄν πῆς γιὰ ἐκκλησία, νηστεία, ἐξομολόγησι ἢ κήρυξη τὸ σταυρὸ σου, ἀκοῦς· Τί καθυστερημένος ἄνθρωπος! ζῆ στὸ σκοτάδι· ἡ θρησκεία, λένε, εἶνε σκοταδισμός. Ἔνας ὅμως γνωστὸς Γερμανὸς ποιητής, χαρακτηρισίζοντας τὴν ἐποχὴ μας ποὺ τὴν θεωροῦσαν ὡς «αἰῶνα τῶν φώτων», ἔγραψε·

«...καὶ νά με δῶ μὲ τόσα φῶτα,
ἐγὼ μωρός, ὅσο καὶ πρῶτα!» (Γκαίτε, Φάουστ).

Σκοτάδι! Ἡ ἀνθρωπότης κινεῖται μέσα σὲ ἀπαίσιο σκοτάδι. Γιατί; Διότι δὲν ἐξετίμησε τὸ **μέγα πνευματικὸ φῶς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν**. Ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Δύσις ἀρνεῖται τὸ Χριστό, τὸν διώχνει ὅπως οἱ Γεργεσηνοὶ (βλ. Ματθ. 8,28-34). Αὐτὸς ὅμως εἶνε τὸ μόνο ἀληθινὸ φῶς. Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος λέει στὴν Παναγία· «Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ» (Ἀκάθ. ὕμν. 1'1α') καὶ «Χαῖρε, ἄστρον ἄδυτον εἰσάγον κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον» (Καν. Ἀκαθ. θ'2). Ὁ Χριστὸς δηλαδὴ εἶνε ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Παναγία τὸ ἄστρο, ποὺ προηγήθηκε καὶ ἔφερε στὸν κόσμον τὸν Χριστό.

Δύο ἥλιους ἔχουμε· ὁ ἓνας εἶνε αὐτὸς ποὺ καθημερινῶς τὸν στέλνει ὁ Θεὸς καὶ μᾶς φωτίζει, κ' ἐμεῖς οἱ ἀχάριστοι δὲν λέμε οὔτε ἓνα «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Φαντάζεστε τί θὰ ἦταν ὁ κόσμος χωρὶς τὸν ἥλιο; Μὰ θὰ ἔρθῃ ἡμέρα ποὺ «ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πε-

σοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ» (Ματθ. 24,29). Ὅπως λοιπὸν ἂν σβήσῃ ὁ ἥλιος θὰ γίνῃ σκοτάδι στὴ φύσι, ἔτσι σκοτάδι πνευματικὸ ἐπικρατεῖ ὅπου **ὁ ἥλιος - Χριστὸς** δὲν φωτίζει τὶς ψυχές. Γιατί τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· «Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰω. 8,12).

«**Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι**». Ἡ διδασκαλία τοῦ **ἀπαντᾶ στὰ μεγάλα ἐρωτήματα, λύνει τὰ μυστήρια** τοῦ κόσμου (τί εἶνε Θεός, κόσμος, ψυχὴ, ἄνθρωπος, ἄγγελοι, κόλασι, παράδεισος, τί ὑπάρχει πέρα τοῦ τάφου). Τώρα κ' ἓνα παιδί τοῦ κητηχητικοῦ ξέρει πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅ,τι ἤξερε ὁ Πλάτων κι ὁ Ἄριστοτέλης.

«**Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι**». Ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει τὴ γῆ χωρὶς διακρίσεις, ἔτσι ὁ Χριστὸς μας **εἶνε γιὰ ὅλους**· ὄχι γιὰ ἓνα μόνο ἔθνος, ἀλλὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμον. Ὅποιος θέλει τὸν πλησιάζει, φωτίζεται καὶ θερμαίνεται.

–Ναί, θὰ πῆτε, ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται ὅτι **ὑπάρχει τόσο σκοτάδι** πλάνης καὶ ἁμαρτίας; πῶς ὑπάρχουν τόσοι πλανεμένοι καὶ ἄπιστοι;

Δὲν φταίει γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς· **φταῖνε οἱ ἄνθρωποι**. Θυμᾶμαι κάποιον ποὺ εἶχε πάθει τὸ μυαλό του κι ὅταν ἐρχόταν μεσημέρι ἔβαζε μπροστά του ἓνα τυφλοπάνι. Τί νὰ σὲ κάνω λοιπὸν κ' ἐσένα, ὅταν ὁ ἥλιος - Χριστὸς λάμπῃ, κ' ἐσὺ κλείνης στὰ μάτια σου νὰ μὴν τὸν βλέπῃς; «**Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται**» (Ματθ. 5,8). Καθάρισε τὴν καρδιά σου, γιὰ νὰ δῆς τὸ Χριστό.

***

Δὲν εἶνε λόγια αὐτὰ, ἀγαπητοί μου· παρὰ τὴν ἀτέλεια ἁμαρτωλότητα καὶ ἀδυναμία μου **τὰ πιστεύω**. Ἄν δὲν τὰ πιστεύω, θὰ προτιμοῦσα νὰ κάνω κάτι ἄλλο, νὰ ἴμαι στὴν πλατεῖα μ' ἓνα κασέλι καὶ νὰ γυαλίζω παπούτσια. Πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο, **στὰ ἅγια λόγια τοῦ Χριστοῦ**.

Δὲν φταίει λοιπὸν ὁ Χριστὸς, φταῖμε ἐμεῖς. Μία αἰτία τῆς ἀπιστίας τοῦ κόσμου εἶμαστε καὶ οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί· διότι, ἐνῶ ἔπρεπε κι ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς νὰ ἴνε φῶς, ἐμεῖς δὲν εἶμαστε. Τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς· «**Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς** ἔ.ἀ. 5,16» καὶ «**Ἔμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου**» (ἔ.ἀ. 5,14). **Φταῖμε κ' ἐμεῖς γιὰ τὸ σκοτάδι**. Γι' αὐτό, ὅπως λέει μιὰ παροιμία, «ἀντὶ νὰ κατηγορῆς τὸ σκοτάδι, γίνε ἓνα κεράκι». Στὸ σκοτάδι κ' ἓνα κεράκι χρήσιμο εἶνε. Ἄν ζοῦμε ἐμεῖς χριστιανικά, κ' οἱ ἄπιστοι θὰ πιστέψουν. Τότε θὰ ἔχη προφητικὴ ἐφαρμογὴ –γιατί **εἶνε καὶ προφητεία** – τὸ «**Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι**».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 11-4-1984 Τετάρτη πρὸ τῶν Βαῶν ἐσπέρας. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 20-3-2021.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἑραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μετὰ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>